Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 29ης Ιανουαρίου 2013*

«Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις — Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ — Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και διαδικασίες παράδοσης μεταξύ κρατών μελών — Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο εκδόθηκε στο πλαίσιο της άσκησης ποινικής δίωξης — Λόγοι μη εκτέλεσης»

Στην υπόθεση C-396/11,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής απόφασης δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Curtea de Apel Constanța (Ρουμανία) με απόφαση της 18ης Μαΐου 2011, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 27 Ιουλίου 2011, στο πλαίσιο δίκης σχετικής με την εκτέλεση ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης εκδοθέντων κατά του

Ciprian Vasile Radu,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Β. Σκουρή, Πρόεδρο, K. Lenaerts, αντιπρόεδρο, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, L. Bay Larsen, A. Rosas, M. Berger και E. Jarašiūnas, προέδρους τμήματος, E. Juhász, A. Ó Caoimh (εισηγητή), J.-C. Bonichot, A. Prechal και C. G. Fernlund, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: M. Aleksejev, υπάλληλος διοίκησης,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της συνεδρίασης της 10ης Ιουλίου 2012,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο C. V. Radu, εκπροσωπούμενος από τους C. Cojocaru και T. Chiuariu, δικηγόρους,

— η Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Constanța, εκπροσωπούμενη από την E. C. Grecu, γενική εισαγγελέα,

— η Ρουμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις R.-M. Giurescu και A. Voicu, καθώς και από τον R. Radu,

— η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek και J. Vláčil,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την J. Kemper και τον T. Henze,

— η Λιθουανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις R. Mackevičienė και A. Svinkūnaitė,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ρουμανική.

— η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Pesendorfer,

— η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Szpunar,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την C. Murrel,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την L. Bouyon, καθώς και από τους W. Bogensberger και H. Krämer,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 18ης Οκτωβρίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής απόφασης αφορά την ερμηνεία της απόφασης-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ L 81, σ. 24, στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584), σε συνδυασμό με τα άρθρα 6, 48 και 52 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), καθώς και με τα άρθρα 5 και 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο δίκης σχετικής με την εκτέλεση στη Ρουμανία τεσσάρων ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης τα οποία εξέδωσαν οι γερμανικές αρχές κατά του C. V. Radu, Ρουμάνου υπηκόου, στο πλαίσιο ποινικής δίωξης που ασκήθηκε εναντίον του για το αδίκημα της ληστείας.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 5 έως 8, 10, 12 και 13 της απόφασης-πλαισίου 2002/584 έχουν ως εξής:

«(1) Σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Τάμπερε της 15ης και 16ης Οκτωβρίου 1999 και ιδίως [με] το σημείο 35, θα πρέπει να καταργηθεί, μεταξύ των κρατών μελών, η τυπική διαδικασία έκδοσης για πρόσωπα τα οποία προσπαθούν να διαφύγουν της δικαιοσύνης αφού έχουν καταδικαστεί τελεσίδικα και να προβλεφθούν ταχύτερες διαδικασίες έκδοσης των υπόπτων για αξιόποινες πράξεις. […]

[...]

(5) Ο στόχος που έχει θέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, να αποτελέσει ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την κατάργηση της έκδοσης μεταξύ κρατών μελών και την αντικατάστασή της από σύστημα παράδοσης μεταξύ δικαστικών αρχών. Εξάλλου, η εισαγωγή ενός νέου απλουστευμένου συστήματος παράδοσης προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, προς το σκοπό της εκτέλεσης καταδικαστικών ποινικών αποφάσεων ή ποινικής δίωξης επιτρέπει να αρθούν η πολυπλοκότητα και το ενδεχόμενο καθυστερήσεων που είναι εγγενή στις ισχύουσες διαδικασίες έκδοσης. Οι κλασικές σχέσεις συνεργασίας που ισχύουν μέχρι σήμερα

μεταξύ κρατών μελών θα πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας τόσο των προδικαστικών όσο και των οριστικών ποινικών αποφάσεων, σε ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

(6) Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο προβλέπει η παρούσα απόφαση-πλαίσιο αποτελεί την πρώτη περίπτωση συγκεκριμένης εφαρμογής, στον τομέα του ποινικού δικαίου, της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης που έχει χαρακτηρισθεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ως "ακρογωνιαίος λίθος" της δικαστικής συνεργασίας.

(7) Δεδομένου ότι ο στόχος της αντικατάστασης του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως το οποίο έχει δημιουργηθεί επί τη βάσει της ευρωπαϊκής σύμβασης εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957 είναι αδύνατον να επιτευχθεί επαρκώς από τα κράτη μέλη ενεργούντα μονομερώς, και συνεπώς, λόγω της διάστασης και των αποτελεσμάτων της, δύναται να επιτευχθεί καλύτερα στο επίπεδο της Ένωσης, το Συμβούλιο δύναται να εγκρίνει μέτρα, σύμφωνα προς την αρχή της επικουρικότητας, όπως αναφέρεται στο άρθρο 2 [ΕΕ] και στο άρθρο 5 [ΕΚ]. […]

(8) Οι αποφάσεις για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης πρέπει να υπόκεινται σε επαρκή έλεγχο, πράγμα που σημαίνει ότι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο συνελήφθη το καταζητούμενο πρόσωπο θα πρέπει να αποφασίζει σχετικά με την παράδοσή του.

[...]

(10) Ο μηχανισμός του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης βασίζεται σε υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών. Η εφαρμογή του εν λόγω μηχανισμού δύναται να ανασταλεί μόνον στην περίπτωση σοβαρής και διαρκούς παραβίασης από κράτος μέλος των αρχών που διατυπώνονται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, [ΕΕ], η οποία διαπιστώνεται από το Συμβούλιο κατ' εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 1, [ΕΕ] με τις συνέπειες που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του ιδίου άρθρου.

[...]

(12) Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται από το άρθρο 6 [ΕΕ] και εκφράζονται στο [Χάρτη], ιδίως δε στο κεφάλαιο VI αυτού. Καμία από τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο ώστε να απαγορεύει την άρνηση παράδοσης προσώπου για το οποίο έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εφόσον αντικειμενικά στοιχεία δείχνουν ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδίδεται προς το σκοπό της δίωξης ή τιμωρίας προσώπου λόγω του φύλου, της φυλής, της θρησκείας, της εθνοτικής καταγωγής, της ιθαγένειας, της γλώσσας, των πολιτικών φρονημάτων ή του γενετήσιου προσανατολισμού τους ή ότι η θέση του προσώπου αυτού μπορεί να επιδεινωθεί για οποιονδήποτε από τους προαναφερόμενους λόγους.

Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να εφαρμόζουν τους συνταγματικούς τους κανόνες σε σχέση με το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, την ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι, την ελευθερία του τύπου και την ελευθερία της έκφρασης σε άλλα μέσα.

(13) Κανείς δεν μπορεί να απομακρυνθεί, να απελαθεί ή να εκδοθεί προς κράτος όπου διατρέχει σοβαρό κίνδυνο να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου ή να υποβληθεί σε βασανιστήρια ή άλλη απάνθρωπη ή εξευτελιστική ποινή ή μεταχείριση.»

4 Το άρθρο 1 της ίδιας απόφασης-πλαισίου ορίζει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και την υποχρέωση εκτέλεσής του ως ακολούθως:

«1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαισίου.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 [ΕΕ].»

5 Το άρθρο 3 της εν λόγω απόφασης-πλαισίου, το οποίο τιτλοφορείται «Λόγοι υποχρεωτικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», προβλέπει τα κάτωθι:

«Η δικαστική αρχή εκτέλεσης του κράτους μέλους εκτέλεσης (εφεξής καλούμενη “δικαστική αρχή εκτέλεσης”) αρνείται την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στις ακόλουθες περιπτώσεις:

[...]

2) εάν από τις πληροφορίες που διαθέτει η δικαστική αρχή εκτέλεσης προκύπτει ότι ο καταζητούμενος έχει δικασθεί τελεσιδίκως για τις ίδιες πράξεις από κράτος μέλος υπό τον όρο ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η καταδίκη έχει εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους της καταδίκης·

[...]».

6 Το άρθρο 4 της ως άνω απόφασης-πλαισίου, το οποίο επιγράφεται «Λόγοι προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», ορίζει τα ακόλουθα:

«Η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης:

[...]

2) όταν το πρόσωπο για το οποίο εκδίδεται το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης διώκεται στο κράτος μέλος εκτέλεσης για την ίδια πράξη με εκείνη στην οποία βασίζεται το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης·

[...]

5) εάν από τις πληροφορίες που διαθέτει η δικαστική αρχή εκτέλεσης προκύπτει ότι ο καταζητούμενος έχει δικασθεί τελεσιδίκως για τις αυτές πράξεις σε τρίτη χώρα, υπό τον όρο ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η καταδίκη έχει εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί να εκτιθεί πλέον σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας της καταδίκης·

[...]».

7 Το άρθρο 4α της απόφασης-πλαισίου 2002/584, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αποφάσεις οι οποίες εκδίδονται σε δίκες κατά τις οποίες το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως», επιτρέπει υπό ορισμένες προϋποθέσεις στη δικαστική αρχή εκτέλεσης να αρνηθεί να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης που έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση ποινής αν η οικεία καταδικαστική απόφαση εκδόθηκε ερήμην του ενδιαφερομένου.

8 Το άρθρο 5 της ίδιας αυτής απόφασης-πλαισίου πραγματεύεται τις εγγυήσεις που πρέπει να παρέχει το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος σε ειδικές περιπτώσεις.

9 Το άρθρο 8 της εν λόγω απόφασης-πλαισίου αφορά το περιεχόμενο και τον τύπο του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Οι πληροφορίες που απαιτούνται κατά την παράγραφο 1, στοιχεία δ' έως στ', της ως άνω διάταξης είναι οι εξής:

«δ) φύση και νομικός χαρακτηρισμός του αδικήματος, ιδίως όσον αφορά το άρθρο 2·

ε) περιγραφή των περιστάσεων υπό τις οποίες τελέσθηκε η αξιόποινη πράξη, συμπεριλαμβανομένου του χρόνου, του τόπου της τέλεσης και του βαθμού συμμετοχής του καταζητουμένου στην αξιόποινη πράξη·

στ) την επιβληθείσα ποινή, εάν πρόκειται για τελεσίδικη απόφαση, ή την κλίμακα ποινών που προβλέπεται για την αξιόποινη πράξη από τη νομοθεσία του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος».

10 Το άρθρο 11, παράγραφος 1, της ίδιας απόφασης-πλαισίου προβλέπει, υπό τον τίτλο «Δικαιώματα του καταζητουμένου», τα ακόλουθα:

«Όταν ένας καταζητούμενος συλλαμβάνεται, η αρμόδια δικαστική αρχή εκτέλεσης τον ενημερώνει, σύμφωνα με το εθνικό της δίκαιο, για την ύπαρξη και το περιεχόμενο του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης καθώς και για τη δυνατότητα που του παρέχεται να συγκατατεθεί στην παράδοσή του στη δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος.»

11 Το άρθρο 13, παράγραφοι 1 και 2, της απόφασης-πλαισίου 2002/584, το οποίο επιγράφεται «Συγκατάθεση στην παράδοση», ορίζει τα εξής:

«1. Εάν ο συλληφθείς δηλώσει ότι συγκατατίθεται να παραδοθεί, η συγκατάθεση αυτή και, ενδεχομένως, η ρητή παραίτηση από το ευεργέτημα του "κανόνα της ειδικότητας" που αναφέρεται στο άρθρο 27, παράγραφος 2, δίνονται ενώπιον της δικαστικής αρχής εκτέλεσης, σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης.

2. Κάθε κράτος μέλος λαμβάνει τα απαραίτητα μέτρα ούτως ώστε οι συνθήκες υπό τις οποίες δίνονται η συγκατάθεση και, ενδεχομένως, η παραίτηση που αναφέρονται στην παράγραφο 1 να δείχνουν ότι το πρόσωπο το πράττει εκουσίως και έχοντας πλήρη επίγνωση των σχετικών συνεπειών. Προς τούτο, ο καταζητούμενος έχει το δικαίωμα να επικουρείται από νομικό παραστάτη.»

12 Κατά το άρθρο 14 της ως άνω απόφασης-πλαισίου, το οποίο τιτλοφορείται «Ακρόαση του καταζητουμένου», εφόσον ο συλληφθείς δεν συναινεί στην παράδοσή του κατά τον τρόπο που προβλέπεται στο άρθρο 13, έχει δικαίωμα ακρόασης από τη δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτέλεσης, σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης.

13 Το άρθρο 15, παράγραφοι 2 και 3, της εν λόγω απόφασης-πλαισίου, το οποίο φέρει τον τίτλο «Απόφαση για την παράδοση», ορίζει τα κάτωθι:

«2. Εάν η δικαστική αρχή εκτέλεσης κρίνει ότι οι πληροφορίες που διαβιβάσθηκαν από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος δεν αρκούν ώστε να της επιτρέψουν να αποφασίσει για την παράδοση, ζητεί την κατεπείγουσα προσκόμιση των απαραίτητων συμπληρωματικών πληροφοριών, ιδίως σε σχέση με τα άρθρα 3 έως 5 και το άρθρο 8, και μπορεί να τάξει προθεσμία για την παραλαβή τους, λαμβάνοντας υπόψη της ότι είναι αναγκαίο να τηρηθούν οι προθεσμίες που ορίζονται στο άρθρο 17.

3. Η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος μπορεί να διαβιβάζει οποτεδήποτε στη δικαστική αρχή εκτέλεσης κάθε επιπλέον χρήσιμη πληροφορία.»

14 Το άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, της ίδιας πάντοτε απόφασης-πλαισίου προβλέπει, υπό τον τίτλο «Ακρόαση του καταζητουμένου προ της λήψεως αποφάσεως», τα ακόλουθα:

«1. Η ακρόαση του καταζητουμένου διεξάγεται από δικαστική αρχή, επικουρούμενη από κάθε άλλο πρόσωπο που ορίζεται σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους του αιτούντος δικαστηρίου.

2. Η ακρόαση του καταζητουμένου διεξάγεται σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης και οι προϋποθέσεις καθορίζονται με αμοιβαία συμφωνία μεταξύ της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος και της δικαστικής αρχής εκτέλεσης.»

Το ρουμανικό δίκαιο

15 Ο νόμος 302/2004 περί της διεθνούς δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις (Legea nº302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, *Monitorul Oficial al României*, μέρος I, αριθ. 377 της 31ης Μαΐου 2011, στο εξής: νόμος 302/2004) περιέχει τον τίτλο III που επιγράφεται «Διατάξεις για τη συνεργασία με τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατ' εφαρμογήν της [απόφασης-πλαισίου]», του οποίου το κεφάλαιο III, με τίτλο «Η εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης από τις ρουμανικές αρχές», περιέχει την ακόλουθη διάταξη:

«Άρθρο 98 –

Λόγοι μη εκτέλεσης

(2) Η ρουμανική δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης στις εξής περιπτώσεις:

[...]

b) όταν κατά του προσώπου που αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης έχει ασκηθεί δίωξη στη Ρουμανία για την ίδια πράξη στην οποία στηρίχθηκε η έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

16 Στις 25 Μαΐου 2009 και στις 3 Ιουνίου 2009 υποβλήθηκαν στο Curtea de Apel Constanța (εφετείο της Κωνστάντζα), ως δικαστική αρχή εκτέλεσης, αιτήσεις γερμανικών δικαστικών αρχών για την παράδοση του C. V. Radu, κατά του οποίου εκδόθηκαν στις 14 Μαρτίου 2007, στις 16 Μαρτίου 2007, στις 8 Αυγούστου 2007 και στις 26 Φεβρουαρίου 2008 τέσσερα ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης στο

πλαίσιο ποινικής δίωξης που ασκήθηκε από τις εισαγγελικές αρχές του Münster, του Cobourg, του Bielefeld και του Verden (Γερμανία), αντιστοίχως, για το αδίκημα της ληστείας όπως τυποποιείται στο άρθρο 211 του ρουμανικού ποινικού κώδικα. Ο C. V. Radu δεν συναίνεσε στην παράδοσή του.

17 Με απόφαση της 5ης Ιουνίου 2009, το Curtea de Apel Constanța διέταξε την εκτέλεση τριών εκ των ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης, ήτοι εκείνων που εκδόθηκαν από τις εισαγγελικές αρχές του Münster, του Cobourg και του Verden. Αντιθέτως, το αιτούν δικαστήριο αρνήθηκε, βάσει του άρθρου 98, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του νόμου 302/2004, να προχωρήσει στην εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης το οποίο είχε εκδοθεί στις 8 Αυγούστου 2007 από την εισαγγελική αρχή του Bielefeld, με το σκεπτικό ότι είχε ήδη κινηθεί κατά του C. V. Radu ποινική δίκη ενώπιον του Tribunalul Bacău (πρωτοδικείου του Bacău) για την ίδια πράξη στην οποία βασιζόταν η έκδοση του εν λόγω εντάλματος. Κατόπιν τούτου ανέστειλε την παράδοση του C. V. Radu μέχρι την περάτωση της διαδικασίας αυτής ενώπιον των ρουμανικών δικαστηρίων, διατηρώντας πάντως σε ισχύ το μέτρο της προσωρινής του κράτησης για τριάντα ημέρες.

18 Με απόφαση της 18ης Ιουνίου 2009, το Înalta Curte de Casație și Justiție a României (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο της Ρουμανίας) αναίρεσε την ως άνω απόφαση και ανέπεμψε την υπόθεση στο Curtea de Apel de Constanța. Διέταξε επίσης την απόλυση του C. V. Radu, επιβάλλοντάς του ωστόσο πλείονες υποχρεώσεις, καθώς και έναν περιορισμό στο δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας, υπό τη μορφή απαγόρευσης της απομάκρυνσής του άνευ προηγούμενης άδειας του δικαστηρίου από τον Δήμο του Bacău, όπου είχε την κατοικία του.

19 Στην από 22 Φεβρουαρίου 2011 συνεδρίαση του Curtea de Apel de Constanța, ο C. V. Radu αντιτάχθηκε στην εκτέλεση των ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης που εκδόθηκαν εναντίον του. Συγκεκριμένα, ισχυρίστηκε κατ' αρχάς ότι, κατά τον χρόνο έκδοσης της απόφασης-πλαισίου, ούτε τα θεμελιώδη δικαιώματα τα οποία διασφαλίζονται με την ΕΣΔΑ ούτε εκείνα που απαριθμούνται στον Χάρτη είχαν ενσωματωθεί ρητώς στις ιδρυτικές Συνθήκες της Ένωσης. Δυνάμει όμως του άρθρου 6 ΣΛΕΕ, οι διατάξεις τόσο του Χάρτη όσο και της ΕΣΔΑ έχουν καταστεί διατάξεις του πρωτογενούς δικαίου της Ένωσης και επομένως η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 πρέπει στο εξής να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται σύμφωνα με τον Χάρτη και με την ΕΣΔΑ. Εν συνεχεία ο C. V. Radu υπογράμμισε ότι υφίστανται αποκλίσεις στον τρόπο με τον οποίο η απόφαση-πλαίσιο έχει τεθεί σε εφαρμογή από τα κράτη μέλη. Ειδικότερα, η γερμανική ρύθμιση περί μεταφοράς της απόφασης-πλαισίου στην εσωτερική έννομη τάξη κρίθηκε αντισυνταγματική και κηρύχθηκε άκυρη από το Bundesverfassungsgericht (Ομοσπονδιακό Συνταγματικό Δικαστήριο της Γερμανίας) με απόφαση της 18ης Ιουλίου 2005, πριν εκδοθεί νέος νόμος προς αντικατάστασή της. Η εκτέλεση, όμως, του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης προϋποθέτει ότι τηρούνται οι όροι της αμοιβαιότητας. Τέλος, ο C. V. Radu υποστήριξε ότι οι δικαστικές αρχές του κράτους μέλους εκτέλεσης οφείλουν να ελέγχουν αν συντρέχει περίπτωση προσβολής, στο κράτος μέλος έκδοσης, των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται με τον Χάρτη και την ΕΣΔΑ. Αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, οι ως άνω αρχές μπορούν βασίμως να αρνηθούν να εκτελέσουν το οικείο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, μολονότι ο συγκεκριμένος λόγος μη εκτέλεσης δεν προβλέπεται ρητώς στην απόφαση-πλαίσιο 2002/584.

20 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Curtea de Apel Constanța αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Αποτελούν οι διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, της [ΕΣΔΑ], και του άρθρου 6, σε συνδυασμό με τα άρθρα 48 και 52 του [Χάρτη], και λαμβανομένων υπόψη των άρθρων 5, παράγραφοι 3 και 4, και 6, παράγραφοι 2 και 3, της [ΕΣΔΑ], κανόνες του πρωτογενούς [δικαίου της Ένωσης], περιλαμβανόμενους στις Ιδρυτικές Συνθήκες

2) Συνιστά η ενέργεια της αρμόδιας δικαστικής αρχής του κράτους εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, η οποία συνίσταται στη στέρηση της ελευθερίας και στην επιβολή του εξαναγκαστικού μέτρου της παράδοσης άνευ της συναίνεσης του προσώπου που αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης (πρόσωπο του οποίου ζητείται η σύλληψη και η παράδοση)

επέμβαση εκ μέρους του κράτους εκτέλεσης του εντάλματος στο δικαίωμα της προσωπικής ελευθερίας, το οποίο κατοχυρώνεται στο δίκαιο της Ένωσης, αφενός, με το άρθρο 6 ΣΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 5, παράγραφος 1, της [ΕΣΔΑ] και, αφετέρου, με το άρθρο 6, σε συνδυασμό με τα άρθρα 48 και 52 του [Χάρτη], λαμβανομένων επίσης υπόψη των άρθρων 5, παράγραφοι 3 και 4, και 6, παράγραφοι 2 και 3, της [ΕΣΔΑ];

3) Πρέπει η επέμβαση εκ μέρους του κράτους εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στα δικαιώματα και τις εγγυήσεις που κατοχυρώνονται με το άρθρο 5, παράγραφος 1, της [ΕΣΔΑ] και με το άρθρο 6, σε συνδυασμό με τα άρθρα 48 και 52, του [Χάρτη], και λαμβανομένων υπόψη των άρθρων 5, παράγραφοι 3 και 4, και 6, παράγραφοι 2 και 3, της [ΕΣΔΑ] να πληροί την προϋπόθεση της αναγκαιότητας εντός μιας δημοκρατικής κοινωνίας και να είναι ανάλογη προς τον σκοπό που συγκεκριμένα επιδιώκεται;

4) Δύναται η αρμόδια δικαστική αρχή του κράτους εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης να αρνηθεί, χωρίς η άρνηση της να στοιχειοθετεί παράβαση των υποχρεώσεων που αυτή υπέχει από τις Ιδρυτικές Συνθήκες και τους λοιπούς κανόνες του [δικαίου της Ένωσης], την παράδοση για τον λόγο ότι δεν πληρούνται σωρευτικώς οι προϋποθέσεις που προβλέπονται από το άρθρο 5, παράγραφος 1, της [ΕΣΔΑ] και από το άρθρο 6, σε συνδυασμό με τα άρθρα 48 και 52, του [Χάρτη], λαμβανομένων επίσης υπόψη των άρθρων 5, παράγραφοι 3 και 4, και 6, παράγραφοι 2 και 3, της [ΕΣΔΑ];

5) Δύναται η αρμόδια δικαστική αρχή του κράτους εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης να αρνηθεί, χωρίς η άρνηση της να στοιχειοθετεί παράβαση των υποχρεώσεων που αυτή υπέχει από τις Ιδρυτικές Συνθήκες και τους λοιπούς κανόνες του [δικαίου της Ένωσης], την παράδοση λόγω παράλειψης μεταφοράς ή ελλιπούς μεταφοράς ή λόγω εσφαλμένης μεταφοράς (υπό την έννοια της μη τηρήσεως του όρου αμοιβαιότητας) της απόφασης-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκ μέρους του κράτους έκδοσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης;

6) Προσκρούει το εθνικό δίκαιο κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης –εν προκειμένω της Ρουμανίας– και, ειδικότερα, ο τίτλος ΙΙΙ του νόμου 302/2004 στις διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, της [ΕΣΔΑ] και του άρθρου 6, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 48 και 52, του [Χάρτη], λαμβανομένων επίσης υπόψη των διατάξεων των άρθρων 5, παράγραφοι 3 και 4, και 6, παράγραφοι 2 και 3, της [ΕΣΔΑ], στις οποίες παραπέμπει το άρθρο 6 ΣΕΕ, και έχει ο ως άνω νόμος μεταφέρει ορθώς στην εσωτερική έννομη τάξη την απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του παραδεκτού

21 Τόσο η Ρουμανική και η Αυστριακή Κυβέρνηση όσο και η Επιτροπή ισχυρίζονται ότι η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής απόφασης είναι απαράδεκτη καθόσον το αιτούν δικαστήριο δεν εκθέτει τους λόγους για τους οποίους η ερμηνεία των μνημονευόμενων στα υποβληθέντα ερωτήματα διατάξεων του δικαίου της Ένωσης και του Χάρτη είναι αναγκαία προς επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης. Τα ερωτήματα αυτά έχουν, ως εκ τούτου, αφηρημένο χαρακτήρα και τίθενται με σκοπό να δώσει το Δικαστήριο μια θεωρητική ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης. Ειδικότερα, οι ως άνω μετέχοντες στη διαδικασία εκφράζουν την άποψη, την οποία συμμερίζεται και η Γερμανική Κυβέρνηση, ότι από την απόφαση περί παραπομπής δεν προκύπτει τι ακριβώς ώθησε το δικαστήριο που επιλήφθηκε της διαφοράς της κύριας δίκης να εξετάσει το ενδεχόμενο να μην εκτελέσει τα επίμαχα ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης λόγω προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου, ούτε, επομένως, σε ποιο βαθμό η εκτέλεσή τους θα έθετε σε κίνδυνο τα δικαιώματα αυτά.

22 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, τα σχετικά με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ερωτήματα, τα οποία υποβάλλονται από το εθνικό δικαστήριο εντός του πραγματικού και νομικού πλαισίου που προσδιορίζεται με δική του ευθύνη και χωρίς να υπόκειται σε έλεγχο από το Δικαστήριο, τεκμαίρεται ότι έχουν σημασία για την επίλυση της οικείας διαφοράς. Το Δικαστήριο μπορεί να απορρίψει την αίτηση που έχει υποβάλει εθνικό δικαστήριο μόνον όταν είναι πρόδηλο ότι η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης την οποία ζητεί το εθνικό δικαστήριο ουδεμία σχέση έχει με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσης ή ακόμη όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα αναγκαία πραγματικά και νομικά στοιχεία για να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του έχουν τεθεί (απόφαση της 22ας Ιουνίου 2010, C-188/10 και C-189/10, Melki και Abdeli, Συλλογή 2010, σ. I-5667, σκέψη 27 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

23 Εν προκειμένω, με τα τέσσερα πρώτα ερωτήματά του, καθώς και με το έκτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσία να διευκρινιστεί κατά πόσον έχει δικαίωμα να εξετάσει αν η έκδοση ενός ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης θέτει ζήτημα σεβασμού θεμελιωδών δικαιωμάτων, προκειμένου να αρνηθεί ενδεχομένως την εκτέλεσή του, μολονότι ο συγκεκριμένος λόγος μη εκτέλεσης δεν προβλέπεται ούτε στην απόφαση-πλαίσιο 2002/584 ούτε στην εθνική ρύθμιση περί μεταφοράς της στην εσωτερική έννομη τάξη. Με το πέμπτο ερώτημά του, ζητεί επίσης να αποσαφηνιστεί αν μια τέτοια άρνηση εκτέλεσης είναι δυνατή σε περίπτωση που η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 δεν έχει μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης.

24 Επιβάλλεται ευθύς εξαρχής η διαπίστωση ότι το πέμπτο αυτό ερώτημα είναι υποθετικό. Πράγματι, η έκδοση των επίμαχων ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης αποδεικνύει από μόνη της ότι, όπως επιβεβαίωσε και η Γερμανική Κυβέρνηση κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 είχε όντως μεταφερθεί από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στην εσωτερική της έννομη τάξη κατά τον χρόνο της έκδοσης των ενταλμάτων αυτών. Συνεπώς το εν λόγω ερώτημα είναι απαράδεκτο.

25 Όσον αφορά τα λοιπά ερωτήματα, διαπιστώνεται ότι αφορούν ιδίως την ερμηνεία της απόφασης-πλαισίου 2002/584, καθώς και ορισμένων διατάξεων του Χάρτη, και τέθηκαν σε σχέση με μια υπαρκτή διαφορά η οποία έχει ως αντικείμενο την εκτέλεση πλειόνων ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης εκδοθέντων από τις γερμανικές αρχές στο πλαίσιο ποινικής δίωξης που ασκήθηκε από αυτές κατά του C. V. Radu.

26 Επιπλέον, ως προς την προβαλλόμενη προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων του, διαπιστώνεται ότι, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, ο C. V. Radu υποστήριξε, αντιτασσόμενος στην παράδοσή του, ότι οι διατάξεις της απόφασης-πλαισίου 2002/584 δεν επιτρέπουν στις ρουμανικές αρχές εκτέλεσης να ελέγξουν αν το δικαίωμά του σε δίκαιη δίκη, το δικαίωμά του στο τεκμήριο της αθωότητας και το δικαίωμά του στην ελευθερία, τα οποία αντλεί τόσο από τον Χάρτη όσο και από την ΕΣΔΑ, έγιναν σεβαστά, τη στιγμή που τα επίμαχα ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης εκδόθηκαν άνευ προηγούμενης κλήτευσής του και χωρίς να του εξασφαλιστεί η δυνατότητα να προσλάβει δικηγόρο ή να απολογηθεί. Ο C. V. Radu επανέλαβε κατ' ουσίαν τους ίδιους ισχυρισμούς και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

27 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα τέσσερα πρώτα ερωτήματα, καθώς και το έκτο ερώτημα, είναι παραδεκτά.

Επί της ουσίας

28 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 16 της παρούσας απόφασης, η αίτηση προδικαστικής απόφασης αφορά την εκτέλεση ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης που εκδόθηκαν στο πλαίσιο της άσκησης ποινικής δίωξης, και όχι προς εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής.

29 Σύμφωνα με τα στοιχεία που υποβλήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου, όπως συνοψίστηκαν στη σκέψη 26 της παρούσας απόφασης, στη διαφορά της κύριας δίκης ο καταζητούμενος, C. V. Radu, ισχυρίστηκε, αντιτασσόμενος στην παράδοσή του, ότι τα ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης εκδόθηκαν από τις δικαστικές αρχές έκδοσης χωρίς να του έχει παρασχεθεί δυνατότητα ακρόασης, κατά παράβαση των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη, καθώς και του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ.

30 Ασφαλώς, στα ερωτήματά του, το αιτούν δικαστήριο αναφέρεται επίσης στο άρθρο 6 του Χάρτη και στο άρθρο 5 της ΕΣΔΑ. Εντούτοις, η απόφαση περί παραπομπής ουδεμία διευκρίνιση περιέχει επ' αυτού. Το μόνον που προκύπτει από τα συνημμένα στην απόφαση περί παραπομπής έγγραφα είναι ότι, ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, ο C. V. Radu υποστήριξε ότι το δικαστήριο αυτό έπρεπε να μην εκτελέσει τα ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης «με τα οποία στερήθηκε την ελευθερία του», δεδομένου ότι κατά την έκδοσή τους προσβλήθηκαν τα δικαιώματά του άμυνας. Αυτό το επιχείρημα του C. V. Radu περί υποτιθέμενης παράβασης του άρθρου 6 του Χάρτη και του άρθρου 5 της ΕΣΔΑ ταυτίζεται με το επιχείρημά του περί προσβολής των δικαιωμάτων του άμυνας στο κράτος μέλος έκδοσης.

31 Πρέπει επομένως να γίνει δεκτό ότι με τα τέσσερα πρώτα ερωτήματά του, καθώς και με το έκτο του ερώτημα, τα οποία ενδείκνυται να εξεταστούν άπαντα από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσία να διευκρινιστεί αν η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 πρέπει, υπό το πρίσμα των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη και του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οι δικαστικές αρχές εκτέλεσης μπορούν να μην εκτελέσουν ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδοθέν στο πλαίσιο της άσκησης ποινικής δίωξης για τον λόγο ότι οι δικαστικές αρχές έκδοσης δεν είχαν παράσχει στον καταζητούμενο δυνατότητα ακρόασης πριν την έκδοση του εντάλματος αυτού.

32 Συναφώς διαπιστώνεται κατ' αρχάς ότι το διασφαλιζόμενο με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ δικαίωμα ακρόασης, στο οποίο αναφέρεται το αιτούν δικαστήριο με τα ερωτήματά του, κατοχυρώνεται πλέον στα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη. Πρέπει συνεπώς να γίνεται μνεία σε αυτές τις διατάξεις του Χάρτη (βλ., σχετικώς, απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2012, C-199/11, Otis κ.λπ., σκέψεις 46 και 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

33 Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι σκοπός της απόφασης-πλαισίου, όπως προκύπτει ιδίως από το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της απόφασης αυτής, καθώς και από την πέμπτη και την έβδομη αιτιολογική της σκέψη, είναι να αντικαταστήσει το πολυμερές σύστημα έκδοσης μεταξύ κρατών μελών με ένα σύστημα το οποίο στηρίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης και συνίσταται στην παράδοση μεταξύ δικαστικών αρχών των προσώπων εκείνων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, προκειμένου είτε να εκτελεστεί εκδοθείσα απόφαση είτε να συνεχιστεί ασκηθείσα δίωξη (βλ. απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, C-42/11, Lopes Da Silva Jorge, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

34 Συγκεκριμένα, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584, θεσπίζοντας ένα νέο, απλουστευμένο και αποτελεσματικότερο σύστημα παράδοσης των προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα για αξιόποινες πράξεις, αποβλέπει στην επιτάχυνση και τη διευκόλυνση της δικαστικής συνεργασίας προκειμένου να συμβάλει στην επίτευξη του σκοπού τον οποίο έχει θέσει η Ένωση, να καταστεί ένας χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, με θεμέλιο τον υψηλό βαθμό εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012, C-192/12 PPU, West, σκέψη 53 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

35 Βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 2, της απόφασης-πλαισίου 2002/584, τα κράτη μέλη καταρχήν υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.

36 Πράγματι, το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις της απόφασης-πλαισίου, τα κράτη μέλη μπορούν μα μην εκτελέσουν ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης μόνο σε περίπτωση που συντρέχει ένας από τους λόγους υποχρεωτικής μη εκτέλεσης που προβλέπονται στο άρθρο 3 της απόφασης αυτής ή ένας από τους απαριθμούμενους στα άρθρα 4 και 4α λόγους προαιρετικής μη εκτέλεσης (βλ., σχετικώς, αποφάσεις της 1ης Δεκεμβρίου 2008, C-388/08 PPU, Leymann και

Pustovarov, Συλλογή 2008, σ. I-8983 σκέψη 51, και της 16ης Νοεμβρίου 2010, C-261/09, Mantello, Συλλογή 2010, σ. I-11477, σκέψη 37). Επιπλέον, η δικαστική αρχή εκτέλεσης δεν μπορεί να εξαρτήσει την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης από άλλες προϋποθέσεις πέραν εκείνων στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 5 της απόφασης-πλαισίου.

37 Ασφαλώς, βάσει του άρθρου 4α της απόφασης-πλαισίου 2002/584, η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας στη διάρκεια ποινικής δίκης που κατέληξε στην ερήμην έκδοση καταδικαστικής απόφασης ενδέχεται, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να συνιστά λόγο μη εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος προς εκτέλεση της οικείας στερητικής της ελευθερίας ποινής.

38 Αντιθέτως όμως, το γεγονός ότι εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης στο πλαίσιο της άσκησης ποινικής δίωξης, χωρίς οι δικαστικές αρχές έκδοσης να έχουν προηγουμένως παράσχει στον καταζητούμενο δυνατότητα ακρόασης, δεν καταλέγεται μεταξύ των λόγων μη εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης τους οποίους προβλέπουν οι διατάξεις της απόφασης-πλαισίου 2002/584.

39 Εν αντιθέσει προς τα όσα υποστηρίζει ο C. V. Radu, η τήρηση των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη δεν επιβάλλει να αναγνωρίζεται στη δικαστική αρχή κράτους μέλους το δικαίωμα να μην εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο έχει εκδοθεί στο πλαίσιο της άσκησης ποινικής δίωξης, για τον λόγο ότι δεν παρασχέθηκε από τις δικαστικές αρχές έκδοσης στον καταζητούμενο δυνατότητα ακρόασης πριν την έκδοση του εντάλματος αυτού.

40 Διαπιστώνεται ότι μια τέτοια υποχρέωση των δικαστικών αρχών έκδοσης να παρέχουν στον καταζητούμενο δυνατότητα ακρόασης πριν την έκδοση εντάλματος θα υπονόμευε αναπόφευκτα την ίδια την ουσία του συστήματος παράδοσης που θεσπίζει η απόφαση-πλαίσιο και, ως εκ τούτου, την πραγμάτωση του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, δεδομένου ότι, ιδίως προκειμένου να αποτραπεί το ενδεχόμενο φυγής του ενδιαφερομένου προσώπου, το ένταλμα σύλληψης πρέπει να χαρακτηρίζεται από ένα στοιχείο αιφνιδιασμού.

41 Εν πάση περιπτώσει, ο Ευρωπαίος νομοθέτης μερίμνησε να εξασφαλίσει τον σεβασμό του δικαιώματος ακρόασης στο κράτος μέλος εκτέλεσης κατά τρόπον ώστε να μη διακυβεύεται η αποτελεσματικότητα του μηχανισμού του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.

42 Συγκεκριμένα, από τα άρθρα 8 και 15 της απόφασης-πλαισίου 2002/584 προκύπτει ότι, πριν αποφασίσει να παραδώσει τον καταζητούμενο στο πλαίσιο της άσκησης ποινικής δίωξης, η δικαστική αρχή εκτέλεσης οφείλει να ασκεί ορισμένο έλεγχο επί του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Επιπλέον, το άρθρο 13 της απόφασης-πλαισίου προβλέπει ότι ο καταζητούμενος έχει το δικαίωμα να ζητήσει τη συνδρομή δικηγόρου σε περίπτωση που συναινεί στην παράδοσή του και παραιτείται, ενδεχομένως, από το ευεργέτημα του «κανόνα της ειδικότητας». Εξάλλου, βάσει των άρθρων 14 και 19 της απόφασης-πλαισίου 2002/584, ο καταζητούμενος, όταν δεν συναινεί στην παράδοσή του και εκκρεμεί εις βάρος του εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος στο πλαίσιο ποινικής δίωξης, έχει δικαίωμα ακρόασης από τη δικαστική αρχή εκτέλεσης, υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζονται σε συμφωνία με τη δικαστική αρχή έκδοσης.

43 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, στα τέσσερα πρώτα ερωτήματα και στο έκτο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 έχει την έννοια ότι οι δικαστικές αρχές εκτέλεσης δεν μπορούν να αρνηθούν να εκτελέσουν ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης που έχει εκδοθεί στο πλαίσιο της άσκησης ποινικής δίωξης για τον λόγο ότι πριν την έκδοση του εντάλματος αυτού δεν παρασχέθηκε στον καταζητούμενο δυνατότητα ακρόασης στο κράτος μέλος έκδοσης.

Επί των δικαστικών εξόδων

44 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

Η απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, έχει την έννοια ότι οι δικαστικές αρχές εκτέλεσης δεν μπορούν να αρνηθούν να εκτελέσουν ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης που έχει εκδοθεί στο πλαίσιο της άσκησης ποινικής δίωξης για τον λόγο ότι πριν την έκδοση του εντάλματος αυτού δεν παρασχέθηκε στον καταζητούμενο δυνατότητα ακρόασης στο κράτος μέλος έκδοσης.

(υπογραφές)